

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.374 van 26 maart 2014
in de zaak A. 211.672/XIV-35.479**

In zake :

1. XXXXX

2. XXXXX

in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen

XXXXX

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door

advocaat Pierre Robert

kantoor houdend te 1030 Brussel

Eugène Smitsstraat 28-30

bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door

de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 februari 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 117.110 van 17 januari 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 februari 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

In punt 2.9 van het bestreden arrest wordt gemotiveerd omtrent het door de verzoekers aangevoerd medisch attest van psychiater B.. De verzoekers verklaren zich in het eerste onderdeel van het eerste middel niet akkoord met de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doch dergelijke uiteenzetting raakt de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het eerste onderdeel van het eerste middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vraag of de verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek en “de bewijskracht van het verzoekschrift”, blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund, dat deze het attest van 18 december 2012 van dokter B. dat door de verzoekers werd bijgebracht wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken doch dat hij besluit dat “er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar (is) tegen een terugkeer naar het herkomstland”. Ook in het bestreden arrest wordt verwezen naar het antwoord van de ambtenaar-geneesheer op het desbetreffende attest. De beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “met hun betoog dat tevens geattesteerd werd dat het op afstand blijven van de plaats van het trauma één van de essentiële elementen van behandeling is, (...) verzoekende partijen evenmin aan(tonen) dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is”, is dan ook een loutere invulling van zijn annulatiebevoegdheid en komt, minstens impliciet, tegemoet aan de door de verzoekers opgeworpen schending van de motiveringsplicht. Het tweede onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het tweede middel verwijzen de verzoekers naar arrest 2004/1 van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014, doch in dit arrest spreekt het Grondwettelijk Hof zich uit over het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) kan worden ingesteld tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming. De verwijzing naar dit arrest is in casu dan ook niet dienstig. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.12 van het bestreden arrest terecht stelt, vermag hij “in het kader van zijn wettigheidstoets (...) enkel rekening te houden met stukken die voor het treffen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij kenbaar waren gemaakt

of waarvan deze op de hoogte kon zijn”. De uiteenzetting van de verzoekers dat hun grief genomen uit de schending van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (EVRM) wel degelijk verdedigbaar is, raakt de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Het uittreksel uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarnaar de verzoekers in het derde middel verwijzen, heeft enkel betrekking op het recht om te worden gehoord wanneer wordt besloten tot verlenging van een bewaringsmaatregel. Die verwijzing is in casu dan ook niet dienstig. In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, stelt het bestreden arrest nergens dat verzoekers moeten bewijzen dat een verhoor “noodzakelijkerwijze” tot een andere beslissing zou hebben geleid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 2.15 enkel vast dat “eerste verzoekende partij (...) niet aannemelijk (maakt) dat het in haar geval niet volstond dat zij naar aanleiding van haar aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging alle volgens haar dienstige elementen en stukken kon aanbrengen die haar concrete situatie en standpunt ondersteunden” en dat, conform rechtspraak van het Hof van Justitie, “eerste verzoekende partij voorts niet aannemelijk (maakt) dat, moest zij gehoord zijn, de bestreden beslissing in andere zin zou zijn genomen, of niet zou zijn genomen”. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt bovendien niet dat de verzoekers “in hun verzoekschrift (lieten) gelden dat hun verhoor hun de kans gegeven zou hebben het antwoord van psychiater B. aan het advies van arts-adviseur T. voor de beslissing voor te leggen” zodat hun bewering in die zin feitelijke grondslag mist. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Naar luid van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de vreemdeling bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie model A. Dit betreft slechts een voorlopig verblijf dat wordt toegestaan in afwachting van een definitieve beslissing, in casu de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is niet geschonden door de vaststelling in het bestreden arrest dat de verzoekers slechts sedert begin 2012 tot een

verblijf in het Rijk werden gemachtigd, dit is sedert de beslissing over hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het vierde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zesentwintig maart tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams